

de Tanker, der ere komne frem paa et Sted, hvor det var mistænkeligt for selve Regjeringen, at de kom frem. Endelig er jo selve Forelæggelsen af den midlertidige Finantslov i Mar et Fingerpeg i samme Retning, i Retning, af hvad Ministeriet vil, et Fingerpeg om, at man er i Jærd med at sætte i System, hvad man dog tidligere ikke i sine dristigste Drømme har villet vove at udtale. Sætte i System dette, at Thingenes Rigeberettigelse, hvis denne Lov vedtoges, var blot en Saga. Men forholder det sig saaledes med Willien, saa tror jeg ogsaa, der er Momenter, der godkjende, at Evnen ikke naaer op i høiere Rang, konstitutionelt og parlamentarisk set. Der er en fristende Opgave for enhver Regjering, og det er den at være den mæglende Magt mellem de to Kamre, hvoraf den lovgivende Forsamling bestaar, ja det er jo i Følge Regjeringens Stilling dens egentlige Opgave, dens Hovedopgave at bygge en Bro imellem de bevillende Myndigheder. Det kan jo intet Dieblit glemmes, at Regjeringen er den Statsfaktor, som søger Bevillingerne, og at det er de lovgivende Forsamlinger, der give Bevillingerne. Men det er dog et ganske naturligt Fingerpeg, at den, som søger at opnaa Noget, og som kun gennem Andres samstemmende Samtykke kan opnaa det, maa sætte alle sine Kræfter ind paa at erobre sig dette Samtykke selv om der i det givne Dieblit er Vanfærlighed ved at faae det. Han har ikke til Opgave at uddybe den Kloft, der muligvis er mellem dem, der skulle virke sammen. Nei, han har den naturlige Opgave, i en konstitutionel Forsatning mere end i en hvilken som helst anden Forsatning, at lægge en Bro mellem dem, som nødvendigvis maa arbejde sammen i en saadan Sag. Naar Regjeringen ikke har mægtet at forene Landssting og Folkething naar Resultatet af dets Politik er, at de to Thing i Dieblitket slaa skarper overfor hinanden end nogen sinde før, er dette ikke noget Vidnesbyrd om Regjeringens Evne til at føre Regjeringens Recepter. Naar der stadig henvises til Rigsretten, saa er jo dens Stilling i hele den politiske Bevidsthed i Dieblitket et Vidnesbyrd om, at Regjeringen ikke har havt Evne til at fikse sig, at de Institutioner, som det netop var magtpaaliggende med, holdes i Hævd. Det kan ikke nægtes, hvor nødig man end vil indrømme det, at man har store Betæneligheder ved at sty til Rigsretten og det netop politiske Betæneligheder, der hænge sammen med den nuværende politiske Situation og med det Forhold, i hvilket Regjeringen og Landsstinget have stillet sig til Folkethinget. Og endelig naar vi se paa Frugterne, af Regjeringens Optræden. Ude i Be-

folkningen, det kan man dog med sin bedste Villie ikke benægte, er det kun sørgelige Forhold, som ere oppe. Det er sørgelige Forhold, naar man er i Stand til i en Adresse til selve Kongen med Rette at kunne peges paa Broderkrig som den Mulighed, man staaer ligeoverfor. Det er Regjeringen, der staaer bag dette Forhold i Befolkningen, fordi dette jo er opstaaet ved den Abnormitet, der bevirker paa, at Regjeringen har villet sætte sine Planer igjennem uden at kunne bygge paa selve Befolkningens Repræsentanter, paa selve Flertallet i det folkevalgte Kammer. Det vil aldrig kunne undgaas, at Folkefølgerne løste sig høit, og at Lidensaberne stige til Veirs, naar man vil regjere, uden at de naturlige, normale Betingelser for at regjere ere tilstede. Ogsaa paa dette Punkt, Befolkningens Tilstand, viser Frugten af Regjeringens Mangel paa Evne til at regjere sig slaaende. Man maa sige, at det er netop Proven paa en Statsmands Dygtighed som saadan, hvorledes han forstaaer at fikse alle de Statsfaktorer, som skulle trives, for at Statsmaskineriet kan gaa sin Gang. Sygne de hen, mens han er ved Roret, saa kan han længe nok sige: Det er ikke min Skyld, hvorfor vilde de Andre ikke følge mig, thi det er netop hans Skyld, at de Andre ikke ville følge ham. Det staaer netop som et Udtryk for, at en Regjering ikke er paa sin Plads, naar en Opposition kan gro op ude omkring den og stadig vove til større og større Myndighed i Landet og større og større Flertal i den lovgivende Forsamling. Naar en Regjering ikke er i Stand til at benytte de Dieblitte, hvor der er Mulighed derfor, til at splitte den Opposition, der lægger Hindringer i Veien for Udførelsen af dens Planer, naar den uden at kunne sætte Noget derimod maa finde sig i at blive mere og mere stillet paa Afstand fra Rudslydelse, saa er det, hvorledes man end i det Enkelte kan overveie Tilstanden, alligevel en politisk Indvending mod et saadant Ministerium. Man kan moralsk og personlig have den største Agtelse for et saadant Ministerium, men politisk set formaar det Intet, politisk set er det derfor bundet til at maatte lægge Magten i Hænderne paa dem, der kunne føre Mere igjennem. Frugten af hele den politiske Udvikling er fra Regjeringens Synspunkt blevet den, at Autoriteten mere og mere undergraves. Der er Intet sørgeligere i et Land end det, at der ikke er noget fast Punkt, til hvilket man kan henvende sig med Tillid og Tro paa, at der ligger, naar Alt kommer til Alt, det afgjørende Ord. Det er sørgeligt, at en Regjering Naar efter Naar sidder ved Magten, og at Magten dog, sel fra Lovens